FATI 150 krs

PAHALILIĞA VE İŞSİZLİĞE KARŞI

uyanış

sayı: 7

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE .

UYARMAK İÇİN UYANMALI UYANMAK İÇİN UYARMALI

BURSA SEYDİŞEHİR OLMAYACAK

Geçen haftalar boyunca Bursa'da yoğun işçi olayları cereyan etti. Fabrikalara taşlı sopalı, silâhlı saldırılar oluyordu. İşçiler yaralanıyor, ölüyorlardı.

Olaylar Türk-İş'e bağlı faşist Türk-Metal-İş sendikacılarının ve Ülkü Ocakları'nın oluşturduğu 60'a yakın faşist grubun gazete dağıtmak bahanesiyle Renault otomobilleri fabrikasındaki DİSK'e bağlı Maden-İş'li devrimci işçilere saldırmalarıyla başladı. Saldırı karşısında toplanan işçiler taşlı, sopalı, zincirli faşistleri kovalayıp kaçırdı. Faşistler selâmeti kaçmakta buldular.

Parababaları Bursa'da gün geçtikçe gelişen işçi sınıfı hareketinden korkuyordu. DİSK'e bağlı sendikaların hızla işyerlerinde örgütlenmelerinden endişe ediyorlardı. Ne yapıp yapıp Bursa'da gelişen işçi sınıfı hareketini bastırmak, devrimci sendikaları hala, zulümle fabrikalardan atmak istiyorlardı. Tariş'te, Seydişehir'de, Çatalca'da tezgahlanan faşist oyunları Bursa'da sirilitmeyi amaçlıyorlardı.

İşte bu yüzden Renault saldırısı ilk ne de son saldırı olamazdı. Nitekim Renault saldırısından sonra yine aynı faşist grup gazete dağıtmak bahanesiyle Tofaş otomobil fabrikasına saldırdı. Saldırıya yiğitçe karşı koyan Maden-İş'li işçiler faşist saldırganları püskürttüler. Ancak kaçan faşistler, kaçarken Muharrem Çalınbaş adlı işçi kardeşimizi silâhla öldürdüler ve bir diğer işçi kardeşimizi de yaraladılar.

Bu önceden planlanmış saldırı sırasında Bursa valisinin emniyet müdürünün ve savcısının Bursa'da olmayışları dikkat çekiciydi. Saldırı sırasında kaçamayan Türk Metal-İş eski Bursa şube başkanı işçiler tarafından suç üstü yakalanmıştı. Buna rağmen bu saldırganlar birgün sonra serbest bırakılırken 2 tane Maden-İş temsilcisi arkadaş tutuklanıyordu.

Olaydan sonra Renault Tofaş Meka gibi işyerlerinde üretimi durduran Maden-İş'li işçiler SSK hastahanesinin önünde toplanarak şehit arkadaşlarının cenazesini almak istediler. Gece saat 22'ye kadar polisce oyalanan işçiler, cenazenin alınamayacağını öğrenince hastahane önünde protesto gösterisi yapmışlardır. Ancak durumu iyi değerlendiremeyen bazı sendika yöneticilerinin sloganlarını provoke eden sloganlar atmalarına karşı çıkmaları ve yürüyüşe engel olmaları ve belli ölçüde işçi-aydın ayırımı yapmaları sonucu potansiyel kırılmış bu taktik hatanın sonucu, işçiler ve diğer ilericiler dağınık bir şekilde yürümüşlerdir.

Artık görülmektedir ki, bu saldırılar devrimci işçilere ne ilk ne de son saldırılar olacaktır. Amaç açıktır. Faşistler, parababaları amaçlarını gerçekleştirme yolunda her türlü silâha sarılacaklardır. Saldırılar gittikçe yoğunlaşacaktır.

Ama parababaları ve onun kuklaları faşist saldırganlar şunu unutmasınlar. Bursa ne Seydişehir ne de Tariş olmayacaktır. Herşeyden önce Bursa maden işçileri uzun ve çetin mücadeleler vererek devrimci sendikalarında birliği korumuşlardır. Bu birlik zorlu mücadelelerle elde edildiği için kolayca yıkılmaz. Ayrıca devrimciler yurtseverler Seydişehir'de düştükleri hatalara Bursa'da düşmeyeceklerdir. Seydişehirden ders alınmıştır. Devrimci sendikalar işçi tabanında işçi sınıfı bilimi doğrultusunda çalışmalar yapmazlarsa onların siyasi bilinçlerini yükseltmezlerse ve onları faşist saldırılara karşı örgütlü olarak ayakta tutamazlarsa, elbette parababalarının işleri daha da kolaylaşacaktır.

Yapılması gereken yapılan saldırıların amacını duruca görebilmek tezgahlanan oyunları sezebilmektir. Ve ona karşı tedbirler almaktır. Parababalarının ve onların kuklaları faşist saldırganların amaçları geniş işçi tabanına açıklanmalı, olayların basit bir sendika kavgası olmadığı kavratılmalı, saldırıların siyasi yönü iyice öğretilmelidir.

Faşist saldırganlara karşı ve parababalarının tezgahladıkları oyunları bozmak için yapılması gereken başta işçi sınıfımız olmak üzere, bütün halkımızı örgütlü kitle eylemlerine sokabilmek, onları faşizmin karşısına örgütlü olarak dikebilmektir.

Bu yolda DİSK Tofaş olaylarından 10 gün sonra faşist saldırıları protesto etmek, parababalarına ve onların kuklaları faşist saldırganlara ders verebilmek için 10 Temmuz Cumartesi günü Bursa'da büyük bir yürüyüş ve miting düzenledi. Oldukça düzenli ve disiplinli olan yürüyüş ve mitinge 10 binlerce yurtsever işçi, öğrenci, memur, köylü, esnaf katıldı. On binler Bursa caddelerinde hem «Kahrolsun Faşizm», «Katil İktidar» gibi sloganlarla faşizmi protesto ederken, hem de «Hükümet İstifa» «Zam Zam Zam Ucuzluk Ne Zaman», «İşçiye Güvenlik, İşsize Sigorta», «DGM Kapansın», «Genel Grev Hakkımız Söke Söke Alırız» «Yaşasın Sosyalizm» gibi demokratik taleplerini içeren sloganlar atıyordu.

Faşist saldırıları geriletmek Bursa fabrikalarına faşist sendikaları sokmamak, aksine devrimci sendikaların bayrağını çekmek ve gelişen işçi sınıfı hareketine yeni boyutlar kazandırmak istiyorsak bütün ilerici yurtsever devrimciler faşizme karşı bir tek yumruk gibi birleşmeli, güç birliğine, eylem birliğine gitmelidirler. Görev sadece fabrikalardaki devrimci sendikaların değildir, görev bütün yurtseverlerindir. Devrimci işçi temsilcileri fabrikalarda geniş işçi tabanının bilincini yükseltmek, onlara işçi sınıfının bilimini öğretmek ve olayların siyasi yönlerini açıklamak yolunda çaba göstermelidirler. İşyerlerinde faşist sendikaların örgütlenmelerine meydan vermemeli, aksine faşist, sarı sendikaların gerçek yüzlerini işçilere gösterebilmeli vesarı sendikaları yerle bir etme yolunda çalışmalıdırlar.

Bu sadece devrimci sendikaların değil, ilerici, yurtsever sosyalist bütün kişi ve örgütlerin de görevidir. Bu görevi yerine getirebilmek için sıkı aktif şekilde eylem birliğine gidilmelidir.

Sıkıyönetimsiz Sıkıyönetim için

KANUNSUZ DGM KANUNLAŞTIRILMAYA ÇALIŞILIYOR

Parababalarının MC iktidarı Devlet Güvenlik Mahkemeleri tasarısını ikinci kez Meclise getiriyor. Anayasa Mahkemesinin Anayasaya aykırı olduğu için 1975 Ekim'inde iptal ettiği DGM yasasını, Parababaları aşırı sömürü, kâr ve baskı düzenini pekiştirmek ve bu düzene karşı mücadele eden başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm ilerici örgüt ve kişileri susturmak için tekrar yasalaştırmaya çalışıyor.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri vasıtasıyla parababaları işçi sınıfının ve çalışan geniş halk yığınlarının daha iyi yaşama koşullarına kavuşmak için yürüttüğü Ekonomik-Demokratik-Politik mücadeleyi bastırmayı amaçlamaktadır. Bundan başka DGM'ne geniş yetkiler tanınmaktadır. Türk Ceza Kanunundaki birçok maddelerle birlikte dernekler kanundaki «Suçların ve 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt kanununda belirtilen «Suçlarında yargılanması bu mahkemelere verilmiştir. Hâkim ve Yargıçları tayin ile egemen sınıfların iktidarı tarafından getirilen bu mahkemelerin bu tür suçlamalarla karşılarına getirilecek sanıklar hakkında bağımsız karar veremeyecekleri, doğal olarak iktidarın istediği yönde davranacakları açıktır.

DGM'nin kurulmasıyla diğer bağımsız mahkemelerin işlevleri büyük oranda yitirilmektedir. Böylece Anayasanın «Yargı yetkisi Türk Milleti adına bağımsız Mahkemelerce kullanılır» diyen 7. maddesi çiğnenmektedir. Ayrıca DGM lerinde yargılanacak her sanık tabi olduğu bağımsız mahkemelerde yargılanmadığı için Anayasanın 32. maddesi de çiğnenmektedir.

O halde parababaları neden Anayasayı çiğneme pahasına DGM yasası tasarısını meclise getirmektedir? Bunun cevabı yukarıda da değindiğimiz gibi. Kendi sömürüsüne, karşı çıkanları susturabilmek içindir. Bu gün elinde daha iyi bir imkânı yoktur.

Finans Kapital-Tefeci Bezirgan saltanatının bu oyunu bozabilmek için bütün ilerici örgütler bütün güçlerini seferber ederek DGM yasasının ne olduğunu, hangi amaçları taşıdığını en geniş halk yığınlarına anlatarak onların sömürücü cephesine karşı baskı aracı olmalarını, haklarını savunmalarını sağlamak gerekmektedir. Türkiye'de demokrasi yolunda atılmış bir tek adımın bile geriye alınmaması için, DGM Yasasının gerçekleşmemesi için bütün demokratlara büyük görev düşmektedir.

Bu görev bütün halkı örgütlü bir biçimde yığınsal direnişlerle harekete geçirmektir. Fabrikalardan, köylere okullardan dairelere kadar her yerde Anayasanın giriş bölümünde ifadesini bulan Anayasal direnme hakkı kullanılmalıdır.

Bu iktidar meşru değildir. Yargıtayın, Danıştayın Anayasa Mahkemesinin kararlarını çiğnemektedir. Zorbalıklarına, kanunsuzluklarına; Sıkıyönetimsiz. Sıkıyönetim için DGM yi yeniden kurarak bir yenisini eklemek çabasındadır. Bunlara karşı çıkmak Vatani bir vazifedir.

uyanış

TÜP GAZA ZAMI

BUNLAR AŞIMIZA EKMEĞİMİZE GÖZ KOYANLARDIR

«Tüp gaza zam geliyor», «Hayır zam yok», «Tüp gaz sıkıntısı var», «Hayır, öyle bir sıkıntı yoktur, yokluk çekiliyor diyenler yıkıcılık yapıyor.» ve derken tüp gazlara % 65-75 oranında zam yapıldı. 35 liradan satılan 12 kiloluk tüpler 60 liraya çıktı. Kısacası parababaları her zamanki oyunu oynadılar. Bir yandan halkı aldatmaca politikası yaparken bir yandan da «Tüp gaza zam yapılmayacak» diyerekten el altından stokçu yandaşlarına tatlı kârlar sağlamak için fırsat verdiler. Dikkat edelim ne zaman Milliyetçi (!) Cephenin sayın başı herhangi bir malın sıkıntısının olmadığını söylese, bilin ki o anda sıkıntı yokse bile ertesi günü o mal tümden ortadan kalkar. Bir mala zam gelmeyeceğini söylediğinde istifçiler hemen işe koyulurlar, çünkü bilirler ki ya bir gün ya iki gün sonra zam geliyor.

Tüp gazı meselesinde de bu böyle oldu. Şimdi kimileri göbek atıyor sevincinden. Zam haberinin yanısıra ticari maksatla tüp bulunduranların beyanname vermeleri gibi bir de karar yer alıyor. Diğer zamlarda böylesine kararlar ne kadar işe yaradıysa bunda da öyle olacaktır.

Zamların yapılmasıyla bayiların kâr oranı arttırılıyor. Bayiler kimler? Parababaları veya parababası olma yolundakiler. Likit petrol gazı maliyet fiyatları arasındaki farklılıklar Akaryakıt İstikrar Fonuna alınmış, bu fon kimin yararına? Kimin cebinin dolmasını sağlıyor? Parababalarının.

Zaten tenceremizin içine koyacak aşı zor buluyoruz. Şimdi onu ateşte pişirmemize de engel olmak istiyorlar. Doğru, ne olacak ki, eskiden tüp gazımı varmış? Çalı çırpıda pişen aş neyimize yetmez? Sanki pişirecek te çok şeyimiz varmış gibi. Versin tüp gaz 60 liraya çıksın, biz de yemek pişirmeyiveririz, ekmek, peynir neyimize yetmez, diyeceğiz ama, peynir 40 lira. O da artık fukara yemeği olmaktan çıktı.

Uzun sözün kısası
Bunlar
engerekler ve çıyanlardır
Bunlar
aşımıza, ekmeğimize
göz koyanlardır
Tanı bunları
Tanı da büyü

Evet, onlar ceplerini daha fazla nasıl şişireceğini, emekçi halkımız aşını nasıl pişireceğini düşünüyor.

"SÖZ SANDIĞIN"

DGM DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ

«13 TEMMUZ POLİTİKA»

DEMOKRASİ VE İŞÇİ SINIFIMIZ

«Özgürlük» (Hürriyet) bir Küçük burjuva mistizmi değildir. Halka inanç ve Züğürde bolluk anlamını taşır. Anayasa'nın 6 ilkesini Halk Eliyle uygular. Hâlâ 1919 modeli «Bağımsızlık» tekerlemesiyle Mustafa Kemal'in gerisine düşmez. «Hürriyet» için de, yalnız dışa karşı İstiklâl (Bağımsızlık) yoktur. Asıl içeride Özgürlük olmazsa, yabancı parababalarına karşı «Bağımsızlık» çalımlarının temelsiz palyaçoluk olduğu belirtilir. Güçlülük ve Mutluluk otesinde «Özgürlük» palavrasının, Parababaları oyununda satılmış Küçükburjuva «Cazgırlığı»ndan başka bir şey olmadığı açıklanır.

Bu açık, keskin anlayış ışığında: Özgürlüğün Hedefi (tekirliği giderme), Ruhu (oy devarlığını kaldırma), İnsanı (tepeden tırnağa örgütleme), Müeyyidesi (Halkın adaleti), Beşiği (Halkın kökörü), Kontrolu (Prensip basın - yayını), Uygulaması (Sağlıklı hoşgörülük), Gücü (Halkın ordusu) Sembolü (Vicdana karışmayış), Dünyası (Ağır sanayi pusulası), Rakamı (namuslu sosyal istatistik)...

(İŞÇİ SINIFI PARTİSİ'NE GİRİŞ?, Dr. Hikmet Kıvılcımlı)

Türkiye'de hâkim sınıfların politikası en basit soruların cevaplarını kargaşaya getirmeye yani demogojiye dayanıyor. Böyle boğuntuya getirilmek istenen sorulardan biri DEMOKRASİ'dir. Burjuvazi bugün Türkiye'de «sağlam temelleri olan bir demokrasi»nin varlığından söz ediyor. İşçi sınıfının her günkü mücadelesi kan ve süngüyle boğulmak istenen günümüz Türkiye politika sahnesinde bu iddianın bir demogoji olduğu ortada.

Biliyoruz ki, sınıflı toplumlarda siyaset, toplum içinde var olan sosyal bölümleri yani sınıfları, tabakaları ve zümreleri birbirleri ile mücadele ederken belirli bir düzenin dışına çıkartmamak üzere baskı altında tutmak için kurulmuş devlet örgütünü ele geçirme meselesidir. Bu mücadelede sınıflar siyasi partileriyle temsil edilirler.

Burjuva demokrasinin mihenk taşı iktidarın işçi sınıfı örgütlerine karşı aldığı tavırdır. Biliyoruz ki iktidarın istememesi veya yasaklamasıyla sosyal bir varlık olan bir sınıfın siyasi partisi de yok olmaz. Ama bu siyasi partiye karşı iktidarın zorbalığı veya onun önünde geriye adım atarak onun varlığını açıkça kabullenmesi rejimin biçimini belirler.

Klasik demokraside denilen burjuva demokrasisi 18 ve 19. yüzyıllarda serbest rekabetçi burjuvazisinin feodaliteye karşı mücadelesinde ortaya çıktı. Derebeyliğin topraktan ve devletten kazınması ve sanayi gelişimi teknik yaratıcılığı ile gelişti. İşçi sınıfının kanla bastırılan 1830, 1848 ve 1871 devrimleriyle hâkimiyetini sürdürdü. Yani feodaliteye karşı mücadelesinde peşinde sürüklediği işçi sınıfı ve emekçi halk ile birlikte demokrasiyi savunan burjuvazi, kendisine karşı duran işçi sınıfına karşı derhal kanlı teröre başvurdu.

20. yüzyılla birlikte başlayan emperyalizm döneminde yani tüm kapitalist sınıf içinde türeyen tekelci mali sermayedarlar zümresinin egemenliği altındaki büyük istihsalli kapitalist ülkelerde egemen sınıflar ekonomi ve teşkilat güçlerine daha ziyade güvenir oldular. Bu güvençle işçi sınıfının siyasi partisini açıktan açığa yasaklamadılar. Siyasi veya idari yasaklar gibi açık engeller yerine ekonomik ve sosyal güçlerini kullanarak bu teşkilatları yaşatmamanın yollarını aradılar. Ve böylece sınıf diktatörlüklerini görünüşte demokrat bir kılıf altında sakladılar. Ama 1930 genel kapitalist buhran sonrasında işçi sınıfının siyasi partisini açıktan açığa yasaklamadılar. Siyasi veya idari yasaklar gibi açık engeller yerine, ekonomik ve sosyal güçlerini kullanarak bu teşkilatları yaşatmamanın yollarını aradılar. Ve böylece sınıf diktatörlüklerini görünüşte demokrat bir kılıf altında sakladılar. Ama 1930 genel kapitalist buhran sonrasında işçi sınıfının mücadelesine karşı finans kapitalin en gerici en şoven kesiminin açık diktası olan faşizmi tezgahlamakta bir an bile tereddüt etmediler.

İkinci dünya savaşı sonrası Avrupa ülkelerinde burjuvazi gelişen sosyalist sistemin, işçi sınıfının yüzelli yıllık mücadelesinin kazançları ve güçlenen anti faşist mücadele geleneği karşısında geriledi. Ve bugünün Avrupa demokrasileri ortaya çıktı.

Ama buna rağmen burjuvazi bu demokrasi şartları altında iktidarını sürdürebilmek için yeni yollar bulmuştur. Dünya sömürüsünden elde ettiği kârlardan küçük bir kısmını ayırarak elde ettiği aristokrat işçi zümresi ile ve halkın günlük yaşama standartlarını yüksek tutması sayesinde iktidarını sınıf çelişkilerini yumuşatarak sürdürebilmektedir. İşçi sınıfına hedef şaşırtmanın yolunu da kendi güdümünde kurduğu «sosyalist» partilerle, türlü çeşitli burjuva sosyalizmlerini tezgahlamada bulmaya çalışıyor. Bugünkü anlamıyla «Batı Demokrasisi» budur.

Fakat bizim doğduğu günden beri cılız, kişiliksiz, vatan millet satıcısı, göbeğinden dışa bağımlı burjuvazimiz bunları başaramadı. Değil derebeyi artıklarını ortadan kaldırmak, tefeci bezirgan sermaye ile güçlü birortaklık kuran kapitalizmimiz, vurguncu ve aşırı kârcı yapısıyla bir sanayi gelişme de gösteremedi. Devletçiliğimizin suni teneffüsü olmasa nefes alamaz hale girdi. Bu kapitalist yapı ile bir de göbeğinden bağlandığı finans kapitale haraç ödeme durumunda kalan burjuvazimiz işçi sınıfı siyasetine tahammülsüz olmak zorunda kaldı. Ve kurtuluş savaşının ilk yıllarındaki demokrasi döneminin ardından işçi sınıfının siyaseti her türlü mücadelesi terör ile bastırıldı, yasaklandı. Ve daha sonra Ceza kanunun herkesçe bilinen 141-142 ve 146. maddeleriyle bu baskı sağlama bağlandı.

Bunlara rağmen işçi sınıfımız demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesini ve işçi sınıfının siyasi iktidarı için mücadeleyi 1935 lerde 1946 larda ve 1954 lerde «bir avuç insanın göğsündeki iman ve beyinlerindeki bilinç» ile «bütün tıkanık bentlerin üstünden atılış» biçiminde de olsa sürdürdü.

27 Mayıs politik demokratik devrimi sonrasında tüm işçi sınıfı ve emekçi halk mücadelesi yeni boyutlar kazandı. Buna tahammül edemeyen burjuvazi toplum polisi, bozkurt komandolu alaturka faşizm yetmeyince 27 Mayıs'ı amorti etme ve demokrasiyi geriletme çabası ile 12 Mart faşist rejimini tezgahladı.

1971-1973 faşist terör dönemi sonrasında geçen günler yeniden işçi sınıfının örgütlenmesinde ve mücadelesinde yükselmeler getirdi. Buna karşı burjuvazi MC iktidarı vasıtasıyla gene gayri kanuni devlet idaresi, toplum polisi komando terörünü yani alaturka faşizmi sürdürüyor. Ama bu bile ona yetmiyor. Sıkıyönetimsiz sıkıyönetim demek olan Devlet Güvenlik Mahkemelerini kurma çabası içinde. Ve bu baskı ve terör rejimini, kendi koyduğu kanunları hiçe sayma pervasızlığını demokrasi diye yutturma çabasında.

Şu gerçek gittikçe daha iyi kavranmakta. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de burjuvazinin hiç bir zümresi demokrasiyi geliştiremez. Çünkü «Demokrasi Halka inanmakla başlar.» Demokrasinin gelişmesini sağlayabilecek tek güç, işçi sınıfı öncülüğünde tüm emekçi yığınların kendi teşebbüs ve kontrollarına dayanan bilinçli ve teşkilatlı aktif mücadeleleridir.

Bu gerçeği işçi sınıfımız demokrasiyi genişletme mücadelesince yani 141 ve 142 nin kalkması için, Dernekler Kanunu, Sendikalar Kanunu, Grev-Lokavt Kanunu gibi anti-demokratik kanunların değiştirilmesi için, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulması için, MC nin düşürülmesi için mücadelesinde attığı yeni adımlarla görmeyen veya görmek istemeyen gözlere bir defa daha batırıyor.

Gazetemizin 5. sayısı toplatıldı

'HÜR BASIN,(!) 'PRENSİP BASINI,

H. Zafer Korkmaz

Gazetemizin 5. sayısında çıkan «15-16 Haziran'ın 6. yılı ve Bize Öğrettikleri» başlıklı yazıdan dolayı soruşturma açıldı. «Sınıflar Savaşı... vb. vb...» demişiz. Aynı gerekçeyle gazetemizin 5. sayısı toplattırıldı.

Toplattırılır. Çünkü UYANIŞ, «Emperyalizm KURDUNUN KUZU POSTU «HÜR BASIN»» dahil değildir. Haliyle yerli-yabancı parababalarına kökünekadar bağlı ve bağımlı, işçi sınıfından, emekçi halktan ve onların çıkarlarından HÜR olan «HÜR BASIN»... dışındaki diğer yayınlar gibi toplattırılacak, soruşturulacak, kovuşturulacaktır. Mümkünü bulununca da «canına ot tıkanacak»tır.

Ee, n'olacak yani? «HÜRRİYETÇİ DEMOKRASİ» kaşığıyla «HÜR BASIN» tıkısı ve dıkısı yenir ancak. «Prensip basını» (san-hürriyetçi demokrasi)nin seni yaşatmama hürriyeti vardır. Beldir, bacak basını neyimize yetmiyor ki.

Türkiye insanlarının afyonlanması nı böyle başarıyorlar. Bu iş için tonlarca kâğıt, mürekkep, insan emeği harcanıyor. Makinalar yıpratılıyor. Yazık değil mi? Parababaları açısından hiç de yazık değil. Sömürülerini, vurgunlarını, demogojilerini sürdürmeleri için gerekli hatta. Ama halkımız açısından iş değişiyor.

İŞÇİ SINIFIMIZA GÖRE:

Bunca enerjinin cinayet ve açık saçıklık edebiyatı için harcanmasının önüne geçilmelidir. Burdan tasarruf edilecek milli enerjiler ülkücülüğe yükseltilerek istihsal (üretim) hayatımızı, iş kahramanlarımızı belirten konulara aktarılmalıdır. Ama bunların gerçekleştirilmesi için:

1 — Kanunların hiç bir prensip ve fikir tartışmasını önlememesi gerekir. Onun için de, başta 141-142 olmak üzere bütün anti-demokratik maddeler ve kanunlar yürürlükten kaldırılmalıdır.

2 — Basında küfür ve şahsiyet ifratı ile en hayati meselelerde hakikati saklama (sus konspirasyonu) tefritini gidermek üzere, ilk tedbir bütün yazarlar sendikalandırılmalı ve millet vazifesini gören gazetelerin fikri ve idari istikametlerinde oy sahibi olmalıdırlar. (Bugünlerde «Hür Basın»ın «hür» mensubu Günaydın Gazetesinde çalışanların demokratik hakkı olan sendikalaşma —hürriyetini işverenin yok etme çabası «Hür Basın»ın niteliğini bu konuda da gözler önüne sermektedir.)

3 — «Hür Basın»ı yaşatan en önemli kaynak İLANCILIKTIR. Onun için ilâncılık millileştirilmeli ve basının halk teşekküllerine maledilmesini teşvik hedefinde kullanılmalıdır. Böylece basın halk teşkilatlarının, halkın yönetim, denetim ve güdümünde olacaktır. «PRENSİP BASINI» budur.

İşte bütün bunlar SINIFLAR SAVAŞININ basın hayatındaki yansımasıdır. Bir yanda «HÜR BASIN», bir yanda «PRENSİP BASINI». TOPLAT TOPLATA BİLDİĞİN KADAR.

PİM Yeşilyurt Şubesinin Basına Açıklaması

Bugün bin vatandaşımız içinde dokuzyüzdoksanaltısının uykusunu kaçıran iki İLLET imiş var.

1. İşsizlik korkusu
2. Pahalılık Kâbusu

Türkiye'de 3 milyon resmi, 8 milyon gizli «İŞSİZLER ORDUSU» sayısı günden güne artıyor. Gün geçmiyor ki kanunsuz lokavtlar, işten çıkarmalar duymayalım. İş arayanlarımızın önlerine «İş YOKTUR» levhası kapıların dikildiğini görmeyelim.

Türkiye'de 1920'denberi her yıl 100 kuruşumuzdan 33 kuruşumuzun çalınmış olduğunu görürüz. Bunu yapanlar Halk anlamasın diye Frenkçe DEVELÜASYON derlerdi. Şimdi biraz anlaşılmış olduğunu düşünmüş olacaklar ki «PARA AYARLAMASI» diyorlar. Her gün yapmakta oldukları ZAM lara «FİAT AYARLAMASI» dedikleri gibi.

Türkiyede hepsini toplasan 3 bin 500 kişiyi geçmez 5-6 yüz KASABA da çöreklenmiş birkaç bin ANTİKA sömürgen para babası (TEFECİ BEZİRGAN) ve 5-10 BÜYÜK MERKEZ'in 30-40 şirketi içinde yuvalanmış birkaç yüz MODERN gerici sömürgen parababası (FİNANSKAPİTAL) zümresi kenetlenip domuzuna ÖRGÜTLÜ ve domuzuna GİZLİ çalışarak, telli kurşun yalın süngü gücüne dayandırılmış KANUNSUZLUKLAR'la kendini BÜTÜN MEMLEKET imiş gibi gösterebilmekte ve BÜTÜN MEMLEKETİ tekelinde tutup baskı ve sömürüsünü sürdürebilmektedir.

Bir avuçtan bile az gerici sömürgen vatanımızı Amerikan gerici sömürgenliğine (EMPERYALİZME) üs «TESİS» Yurtsever gençliğimize nazar edebiliyor. Kanunsuzluklarının sonunun geleceğine aklı kesince elaltından beslediği faşist sürülerini itler gibi ulutarak ortalığa salabiliyor.

İşte bütün bu yaptıklarını domuzuna örgütlü ve gerçekte bütün memleket olan halkımızı parçalayıp bölerek, ÖRGÜTSÜZ bırakarak becerebiliyor. ÇİVİ ÇİVİ İLE SÖKÜLÜR. Demiş Atalarımız. O zaman İşsizlikten, Pahalılıktan Emperyalizmden, Faşizmden ve bütün gerici sömürgenlik İLLET'inden kurtuluşumuzun tek yolu 40 milyon Türkiye Vatandaşımızı TEŞKİLATLANDIRMAKTAN geçer. Unutmayalım: TEŞKİLATSIZ HALK KÖLE HALKTIR.

Pahalılık ve İşsizlik illetinden kurtulmak isteyen bütün halkımızı P İ M (PAHALILIK VE İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ) içinde birleşmeye örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyoruz.

KAHROLSUN GERİCİ SÖMÜRGEN PARABABALARI DÜZENİ

YAŞASIN PAHALILIK VE İŞSİZLİKLE MÜCADELE TEŞKİLATIMIZ PİM

PAHALILIK VE İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ
YEŞİLYURT ŞUBESİ

KIBRIS'TA SEÇİM DERDİ BİTTİ GEÇİM DERDİ DEVAM EDİYOR

Kıbrıs'ta seçim yapıldı. Egemen parababaları Kıbrıs'ta da «sandıktan çıktılar.» Denktaş'ın Ulusal Birlik Partisi 40 sandalyeden 30'unu aldı. Üç muhalif parti de geriye kalan 10 sandalyeyi aralarında bölüştüler. Bunlardan Toplumcu Kurtuluş Partisi 6, Cumhuriyetçi Türk Partisi 2 ve Halkçı Parti 2 milletvekilliği çıkardılar. Cumhuriyetçi Türk Partisi Genel Başkanı Ahmet Mithat Berberoğlu milletvekilliği seçimini 1 oyla kaybetti.

Ulusal Birlik Partisi'nin bu «başarı»sı nasıl açıklanabilir? Denktaş küçük bir azınlığın, bir avuç sermayedarın temsilcisi değil miydi, nasıl oldu da oyların çoğunluğunu alarak 40 sandalyeden 30'unu çıkardı?

Kıbrıs'tan gelen haberlere göre yerli ve yabancı parababaları seçim oyununu Denktaş'a kazandırmak için bütün maharetlerini ortaya koymuşlar. Meşru ya da gayri meşru, açık ya da örtülü bütün yollara başvurmuşlar.

Herşeyden önce, Denktaş iktidarda bulunmanın verdiği geniş olanaklara dayanarak bir kısım seçmenin gözünü boyamayı ve bir menfaat bağcığıyla kendine bağlamayı becermiş. Sadece savaş sonrasında yapılan «Ken-i yağma»dan artakalan ve «Kıbrıs Federe Türk Devleti» ambarlarında duran ganimet eşyadan (buzdolabı, çamaşır, dikiş makineleri, gazocağı vb.) dağıttıklarının tutarı 100 bin Kıbrıs Lirasını (yani 3 buçuk milyon TL) aşmış. Bu sadece aynı (mal) olarak dağıtılan. Nakit olarak dağıtılanların hesabı hiç tutulamamış.

Bunlara 77 bin seçmenin en iyimser bir rakamla 10-15 binini teşkil eden Anadolu'dan gönderilmiş MSP ve MHP eğilimli (güya tarım işçisi) göçmeni de katmak lazım. Çünkü bu «tarım işçileri» hemen tümüyle Denktaş'ın partisine oy vermişler.

Ve Denktaş'ın UBP'si menfaat bağcığıyla ağızlarını, midelerini bağladığı bu insanların gözlerini, düşüncelerini de muhalif partileri «Komünist», «Rumcu», «Size verdiğimiz Rum topraklarını alıp Rumlara iade edecekler», «Sizi Makarios'un idaresine sokacaklar» vs. vs. şeklinde ilham ederek bağlamış.

Bu kaderle de kalmıyor.

Parababaları o çok iyi bildikleri alavere dalavere taktikleri ve parçala ve idare et metodlarıyla muhalefeti önce üç parçaya bölmüşler. Sonra da partilerin güçbirliği yapmalarını, seçimlere ortak liste ile katılmalarını yasaklamışlar. Ayrıca oyların yarısından bir fazlasını alan parti olamalıkman sandalyelerin 13'ünü çıkarır, diye bir de madde koymuşlar seçim yasasına. Böylece dört dörtlük bir demokrasi gösterisine hazırlanmış oldular.

Ve oyların yüzde 52.5 ini alan UBP 30 sandalye, yüzde 47.5 ini alan muhalefet 10 sandalye almış oldu!

Bundan sonra barış düşmanı, halk düşmanı Rauf Denktaş bir de: «sandıktan çıktım», «çoğunluğu temsil ediyorum» tiranatlarını okuyacak. Menderes de aynı tiraneyi on yıl boyunca söyleyip durmuştu.

Kimi aldatacak? Elbet «Barış Harekâtı» öncesine ve Rum kesimine oranla hayatı % 100-150 pahalılaştıranlar, kazanılmış grev haklarını gaspedenler, eskiden ortalama 90-100 TL olan günlük ücreti asgari ücret oyunuyla 55 — TL düşürenler seçim yaygarası ile, seçim derdi ile geçim derdini unutturamayacaklar. Elbet Kıbrıs Türkleri de göz bağcılarını, talkın verip salkım alanları tanıyıp alaşağı edecek.

Eğer Bir Ülkede İşsizlik ve Pahalılık Varsa DEMOKRASİ YOKTUR

İŞSİZLİK KADER DEĞİLDİR

Çalışanlarımızın korkulu rüyası, işsizlerimizin baş belâsı, tüm kötülüklerin anası; işsizlik, hepimizin boynuna bir lânet halkası olup asılmış, ağırlaşıyor da ağırlaşıyor.

Günden güne azgınlaşan pahalılıkla birlikte cennet vatanımızı cehenneme çevirmiş, ortalığı kasıp kavuruyor.

Yurdumuzdaki 3,5 milyon açık, 2 milyon gizli işsizimize her yıl 200 bin insanımız daha katılıyor.

Bu işsizlik, bu pahalılık, bu yoksulluk neden?

Kimlerin saltanatlarının sürmesi için bunca insanımız yanıp yakılıyor?

Bu soruya cevap vermemiz, bu cehennemden kurtulmak için atacağımız ilk adım olacaktır.

ANAYASA NE DİYOR NE YAPILIYOR

Ekonomi politikası demek, ülke ve ulusun olanaklarını en iyi kullanma sanatı demektir. Bu olanak'ların başında da doğal kaynaklar ve insan gücü gelmektedir. Ülke sınırları içinde yaşayan ve çalışma gücü olan insanların hepsini yetenek ve güçlerine göre işe koşmak, bir ülkenin iyi yönetilmesinin en belli başı en az koşuludur. Bu aynı zamanda devletin yapması gereken bir zorunluluktur da.

Anayasamız bunu: «Devlet, çalışanların insanca yaşaması ve çalışma hayatının, kararlılık içinde gelişmesi için sosyal iktisadi mali tedbirlerle çalışanları korur ve çalışmayı destekler, işsizliği önleyici tedbirler alır» diyerek belirtmiştir.

Görünen köy kılavuz istemez. Yurdumuzda ne doğal kaynaklarımız, ne de insan gücümüz gerektiği gibi kullanılmaktadır. Çalışanlar korunmamakta, işsizliği önleyici tedbirler alınmamaktadır.

Çünkü kapitalist ülkelerde, Yurdumuzda olduğu gibi amaç, ne çalışanların insanca yaşaması, ne çalışma hayatının kararlılık içinde geçmesi, ne çalışanların korunması ve ne de işsizliğin önlenmesidir. Amaç sadece ve sadece bir avuç para babasının, milyonlarına milyonlar katması ve saltanatlarını sürdürmeleridir.

DÜNYADA İŞSİZLİK

Burjuva yazarları, ekonomistleri bile dünyada işsizlikten bahsederken söze «Sosyalist ülkeler dışında» diye girmektedirler. Çünkü sosyalist ülkelerde işsizlik diye bir dert yoktur. Çalışma gücü olan her insana iş bulunmuş, yani «tam istihdam» sağlanmıştır. Örneğin: Sovyetler Birliğinde «tam istihdam» 1930 yıllarında sağlanmış olup, ekonomik faaliyet 45 yıldır aynı koşullarda yürütülmektedir.

Evet: Sosyalist Ülkeler dışında dünyada yaklaşık olarak 300 milyon işsiz vardır. Kapitalist ülkeler toplam nüfusunun 2,5 milyar dolaylarında olduğu göz önünde tutulursa, işsizlik oranı yüzde 12 yi bulmaktadır.

Görüldüğü gibi kapitalist ülkelerde işsizlik gittikçe artmaktadır. Emperyalist bir ülke olan ABD de işsiz sayısı 1975 yılında 9 milyonu bulmuştur.

Yalnız Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) üyesi 23 ülkedeki işsiz sayısı 1930 dan bu yana en yüksek düzeye ulaşmıştır.

«AZ GELİŞMİŞ» ÜLKELERDE

Dünyadaki 300 milyon işsizin çoğu «az gelişmiş» ülkelerdedir. Bu ülkelerden biri olan yurdumuzda devletin resmi ağızları 3,5 milyon açık işsizimiz olduğunu belirtmektedir.

Evet; günümüz şartlarında, yani kapitalist sistem içinde bu gerçekten imkânsızdır. Çünkü kapitalizmin bizzat kendisi işsizliği ve pahalılığı yaratır ve engellemek diye bir derdi yoktur.

Neden engellesin ki? Kapitalizm adından da anlaşılacağı gibi: (Kapital Sermaye) sermayenin düzenidir. Yani, bir avuç parababasının düzenidir. İşsizliğin kalkması işçi ücretlerinin yükselmesi demektir. Pahalılığın kalkması kârların azalması demektir. Kârların azalması ise, milyonlara milyonlar katamamak, muhafızları, gözcüleri ve de köpekleri yeterince besleyememek demektir. Kapitalizm kendi ölüm fermanını kendisi yazar mı?

Çeşitli Ülkelerdeki fiat artışlarına, yani pahalılığa bir göz atalım:

	1964	1966	1968	1970
ABD	101	106	114	127
FEDERAL ALMANYA	102	110	113	121
FRANSA	103	108	117	131
İNGİLTERE	103	112	121	135
İTALYA	106	113	118	128
JAPONYA	104	116	127	144
TÜRKİYE	99	112	122	145
SSCB	100	98	98	98
DEM. ALMANYA	100	99	100	99
ÇEKOSLOVAKYA	100	102	105	102

Kaynak: Türkiye İstatistik Yıllığı 1971 D.İ.E. Yayınları Sahife 437-465

Çeşitli Kapitalist Ülkelerde İşsizlik Oranları

	1962-72 Ortalaması	1973	1974	1975
ABD	4,7	4,8	7,1	8,5
FEDERAL ALMANYA	1.0	1.2	3.6	4.9
FRANSA	1,7	2.7	2.8	4.7
İNGİLTERE	2.3	2.2	2.7	5.0
JAPONYA	1.2	1.3	1.5	1.9
İTALYA	3.4	3.5	3.1	3.4
BELÇİKA	1.9	2.8	4.1	5.0
HOLLANDA	1.1	2.3	3.5	4.4

NOT: Bu tablo çok çeşitli kaynaklardan alınan bilgiler derlenerek elde edilmiştir.

Hindistan'da 1950 yıllarında 5 milyon olan işsiz sayısı bugün 14 milyonu bulmuştur. Latin Amerika Bölgesel Kalkınma Programının tespitlerine göre Latin Amerika'da işsiz sayısı 25 milyon civarındadır.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından yapılan bir araştırmaya göre, içinde bulunduğumuz yüzyılın sonuna kadar yalnızca az gelişmiş ülkelerde 800 milyon insan, işgücü ordusuna katılacaktır. Bu kadar insanın iş bulabilmesi ve mevcut işsizliğin ortadan kaldırılabilmesi için 1 milyar 100 bin kişilik iş imkanının yaratılması gerekmektedir. İlgililer, günümüz şartlarında bunun imkansız olduğunu belirtmektedirler.

Yukarıdaki istatistiğe göre 1963 yılında 100 lira olan bir malın fiatı 1970 yılında örneğin ABD'de 127 lira, İngiltere'de 135 lira, Türkiye'de 145 lira, SSCB'de ise 98 lira olmuş.

Bütün bunlardan çıkan sonuç ise, boyunlarımızdaki işsizlik ve pahalılık lânet halkasının bize kapitalizmin hediyesi olduğudur. Bu yoksulluk kader olmuş değildir. İşsizliği de, pahalılığı da yaratan kapitalist düzenin bizzat kendisidir. Sosyalist ülkelerde ise ne işsizlik, ne de pahalılık diye bir dert yoktur.

Demek ki, işsizlik ve pahalılık bu düzende değil, ancak, işçi sınıfı öncülüğünde emekçilerin iktidarında ise çözüme ulaşabilir.

İnsan tarihi gelişim konakları: 1

VAHŞET ÇAĞI

VAHŞET - PALEOLİTİK, BARBARLIK - NEOLİTİK

Bugüne dek Toplum, yeryüzünde dört büyük ayırılı çağ geçirdi:

1 — Vahşet Çağı/Paleolitik	500.000 yıl
2 — Barbarlık Çağı / Neolitik /	50.000 »
3 — Tarihcil Devrim Çağı	5.000 »
4 — Toplumcul Devrim Çağı	500 »

Bu dizi, rakamları biraz zorlasa bile, kolay bellemeye yarar.

VAHŞET ÇAĞI/ESKİTAŞ ÇAĞI/

Vahşet Çağında: İnsan nevi'leri beler, çıkar.

a — **EKONOMİ TİPİ** : Tabiat nesnesi madde ile tabiat gücü kuvvet özelliği değiştirilmeksizin, yani tabiatta nasılsalar öylece/taş, kemik, ateş, uzuv kullanımı, insan gücü oldukları gibi/**TOPLUMCULLAŞTIRILIRLAR**. Bu prose aşağı vahşette başlayıp Yukarı Vahşete dek ilerleyip gelişti.

b — **İŞBÖLÜMÜ** : İlk defa kadınla erkek arasında oldu. Kadın: içeride **EV**; erkek dışarıda **AV** işine ayrıldı. Bu insanlık toplumunda **BİRİNCİ BÜYÜK TOPLUMCUL İŞBÖLÜMÜ** oldu. Bu prose Orta Vahşette başlamış olabilir.

c — **İNSAN BÖLÜMÜ** : Hayvanla insan, erkekle dişi arasında olan bölünüş yakın akraba arasında cinsel yasakla birlikte insanın içine de girdi: Yasağı benimseyen **ŞUUR**, benimsemeyen **ALTŞUUR**. Böylece insan, kendisi de farkına varmaksızın kendi içinde **AYDINLIK-KARANLIK**, yahut **BİLİNİR-BİLİNMEZ** iki zıt kutba bölündü. Bu kutuplaşan benlik, ister istemez insanın bedeninden bambaşka birşeydi: dışarıdan **TOPLUMDAN** gelmişti daha doğrusu Toplum ile organizma uzviyet, hayat arasındaki tezatın Yüceimiş bir **SENTEZİ** olarak üremiş bir varlıktı. Ona artık materyalist olsun, spiritualist olsun herkezçe gerçekliği tartışılmaz kalan bir insancıl yahut toplumcul sentez anlamına ... olmak üzere: **RUH** adı verilebilir.

Mutlak k...nsan eşitliği kimsenin tartışmayı bile aklına getirmeyeceği ke...ede toplumun iç kuralı sayılıyordu. Onun için, Kişi dışındaki T...oplum için aile ve oymak teşkilâtı sembolü **TOTEM**/ Türkçesi TÖ...S/ne ise, kişi içinde Totemin tam karşılığı olan sembol RU...H aynı şey idi. İnsan önce çevresini: tabiat nesne ve gücün...ü toplumlaştırdı, sonra dolayısıyla kendini ruh ile toplumcula...ştırdı. Ne olsa bu bir bağlılık, kişi içinde kişiden üstünlüktü.

...demek,ilkin Vahşet Çağında **İNSANIN RUHU** üzerine **EGEMENLİK** başladı.

ÜÇ VAHŞET KONAĞI

1 — Aşağı vahşet konağı: İnsan cansız tabiattan **NESNE** alır. Taş, ağaç, kabuklar gibi. Bu nesnelerin özleri değiştirilmeksizin, biçimleri yontulur: Taş yarılır, aygıt yapılır. Bu nesnelerin biçimleri tabiatta görülmedik şey değildirler. Bugün Microlithe denilen Hint'te, Suriye'de, Afrika'da, Avrupa'da bulunmuş **UFAK TAŞ** kalıntıları, eğer pek çoğu sistemli olarak bir arada bulunmasalar, insan eseri olup olmadıklarından şüphe edilir.

Cansız aygıt, Doğrudan doğruya insan **ELİ** ve **GÜCÜ** ile kullanılır. Aygıtla insan uzvu arasında/yay, sapan, gibi/başka bir ara mekanizma yoktur. Bu olayda, insandan başka hayvanlarda görülmedik işlem değildir. Goril kızınca, herhangi bir nesneyi yakalayıp tesadüfen kullanır.

Hiçbir hayvanda görülmedik olan şey, insan için aygıt kullanmanın başlıca geçim yordamı oluşu, aygıtın bir **ÜRETİM ARACI** durumuna girmesidir.

2 — Orta Vahşet Konağı: Avrupa'da Moustérienne ve Solutréenne Devir'leri. Belki Heidelberg insanını da kapsıyan Avrupalı Neanderthal insan.

İnsan, cansız tabiattan **GÜÇ** tabiat kuvveti alır. Bu güç **ATEŞ** tir. Ateş, değiştirilmeksizin evcilleştirilip **İKLİM**'e karşı kullanılır. Bundan, barınak mağara, kulübe içinde yaşama adeti çıkar. Barınak yaşayışının, belki ilk aşağı vahşet konağında beliren cinsel yasak tutumunu daha da genişleterek, cinsel gürenin bundan sonraki konakta olgunlaşacak cinsel işbölümü —kadın— erkek iş bölümü —, teşkilat bölümü — Totem bölümleri ve insanın ruh bölümü —şuur— alt şuur bölümü — gelişmelerine yol açar.

Hiç bir hayvanda görülmeyen işlem, cansız uzuv demek olan aygıt ve alet sayesinde insanın ateşi elleyebilmesi, kullanabilmesidir.

3 — Yukarı Vahşet Konağı: Aşağı ve Orta Vahşet aygıtları ile ateşin barınağın kullanımı yanında, bu konağa ait **KEMİK** nesnesinden yeni aygıt yapma tekniği ile, büyük avı **UZAKTAN** vurma metodu keşfedilmiştir.

TOPLUM içinde **YETKİ** kişiden üstün güç olarak şekilleşir. Gelenekcil yetki **TOTEM**'dir, aktüel yetki **ANACIL** düzendir. Bu yetkililerin **KİŞİ** içinde cinsel yasakla doğmuş **RUH** tezatlarını her yönde, hele toplumun yararına zemberek gibi yaylandırıp geliştirmesi, sağken güzelsanat ve ölünce gömülme gibi o zamana dek görülmemiş **SÜS** ve **İNANÇ**'ları yaratır.

Burada teknik bakımdan **PALEOLİTİK** —Eskitaş veya Yontmataş— çağı sonuna varır. İnsan kendisine —süs— ve topluma— Totem teşkilatı— yollu çekidüzen verdiği gibi, aygıtlarına da **CİLA** verecek duruma gelmiştir.

İnsan bakımından, artık **FOSİL İNSAN** dediğimiz, birbirini yeryüzünden kaldırmış ve yer kabuğu içine gömmüş olan insan **NEVİ**'leri sona ermek üzeredir.

Vahşet çağından Barbarlık çağına geçiş için zemin hazırdır.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Tarih - Devrim - Sosyalizm

ELEŞTİRİ-SOHBET

İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

Sevgili İşçi Kardeşlerimiz:

Hangi Cehennemde nasıl yakıldığımızı, siz herkesten iyi biliyorsunuz: Ne zaman kanunca ve insanca hak aramaya kalksanız önünüze kimler çıkıyor? Besbelli Önce Patronun her zamanki bekçi köpekleri sizi ürkütmeye çalışıyorlar.

O sökmedi mi, Patron, sizin, bizim içimizden yüzde bir iki zayıf ruhlu, zayıf yürekli, zayıf vicdanlı toy câhil biçare işçi arkadaşı kandırıyor. O kandırılmış beş on satılık kul köleyi silâhlandırıyor. Paralı asker gibi üzerimize sürüyor.

Bu üç beş kuruş bahşiş almak, yahut işinde kayrılmak, işinden atılmamak için kendi öz kardeşinden yakın olan işçi kardeşleri üzerine tabancalarla, bıçaklarla saldırtılan zavallılar çoğu hâin oldukları için korkak çıkıyorlar. Sizin silâhsız, kendilerinin silâhlı olmaları bile yetmiyor. Elbirliği etmiş yüzlerce, binlerce işçi kardeşimiz önünde, o ciğerlerini beş paraya Patron alçağına satmışlar bozuluyorlar.

O zaman, işverenin Karakolda, yahut Müdüriyette peylediği bir iki kanun çiğner, yahut rüşvetçi Devlet Silâhlı güç âmiri kışkırtılıyor. Gizli yollardan işçiler düşman gösterilerek çağırılıyor. Onlar hakkını arıyan çalışan işçi yurttaşa vurmanın suç olduğunu biliyorlar. Kendilerini cezadan kurtarmak için o beş on işçi hâinini önlerinden iterek yedeklerine alıyorlar. Hep birden namuslu çalışkanlara can düşmanı gibi saldırıyorlar.

Nerede fabrika, İşyeri varsa, her gün, her saat işlenen bu cinâyetler, büyük şehirlerin dışındaki ıssız işçi semtlerinde Kanunun göremeyeceğini umdukları sapa kıtlarda, vahşi yerlerde geçiyor. Ama sizin gözlerinizin önünde haksız saldırının bir noktası bile gizli kalmıyor. Her ân kurşunlanan, bıçaklanan biz işçileriz.

Ne işyerinde rahat bir soluk alabiliyoruz, ne evimizde çoluk, çocuğumuzla emniyette yaşıyabiliyoruz. Son zamanlar, artık işçi olmak, dağ başında eşkıya eline esir düşmekten bin kat beter oldu. Nedir bu başımıza gelenler? İşçi olduysak günaha mı girdik? Ne istiyorlar kan ter dökerek geceli gündüzlü çalışanlardan?

Boyuna emeğimizle Patrona 10 değer yaratıyoruz. Patron bize 3 değerlik bir gündelik vermiyor. Üstelik bin hakaret, baskı yetmiyor. Aylıklı askerlerle kurşun, dipçik yağdırılarak, hürriyetimize, hayatımıza kastediliyor. Neden işçiye dağdaki haydutlardan daha kötü gözle bakılıyor?

Sevgili işçi kardeşlerim. Bu başımıza gelenlere, dünyanın her yerinde «Sosyal Sınıflar Savaşı» denir. Biz işçiler her yerde, barışçıl yoldan en basit insanlık hakkımızı arıyoruz. İşverenler, hemen bekçi köpeklerini, külhanbeylerini, aylıklı askerlerini açıktan açığa silâhlandırıyorlar. Biz işçilere karşı tabancalı, tüfekli, hançerli **Sınıflar Savaşını** kışkırtıyorlar.

Demek biz istesek te, istemesek te, İşveren sınıfı işçilere karşı sürekli **Sınıflar Savaşını** hiç utanmaksızın sürdürmektedir. Üst katlarını pençesinde tuttuğu **Devletin** silâhlı güçlerini de kendi özel köpekleri, aylıklı askerleri ile birleştirmenin hileli yollarını arıyor. Ve ne yazık ki, sık sık o fırsatı da buluyor.

Bir karısından dayak yemiş **komiser**, bir âlerin budalası çavuş, açlıktan nefesi kokan bir rüşvet dellal temdilli seçiyor. Bizim gibi köylü, şehirli işçi olan Mehmetçikler, işsizlikten kırılmış Polis memurcukları kimsenin görmediği yerlerde üzerimize ateş etmeye zorlanıyorlar. Sonra, karşımıza geçen işveren sınıfı, biz işçileri hiç utanmadan **Sınıf Savaşı** yapmakla suçluyor. **Yavuz** hırsız İşveren, **Ev sahibi** İşçi Sınıfını böyle şaşırtıyor.

Böyle oldu bittiler önünde İşçi Sınıfımız ne yapacaktır? Zorla içine itildiği Sınıflar Savaşını görmezlikten gelmek de, şaşırmakta haydut **Parababalarının ekmeklerine** yağ sürmek olur. Onlar yaptıkları soygunlarını, kanlı haydutluklarını hâlince, alçakça maskelemek için, örtbas edip herkesi aldatmak için, **«Sınıflar Savaşı istemiyoruz»** diye ikiyüzlülüğün en namussuzcasını işliyorlar. Ve ardından gizli açık silâhlı adamlarını işçilerin üzerine saldırtıyorlar. Karagöz'deki çifit gibi hem vuruyorlar, hem **«Ne vuruyorsun bela»** diyorlar.

Bu kahpece oyunda şaşırmamak için istemeyerek başımıza açılmış bulunan **Sınıflar Savaşını**: büyük İşçi Sınıfımıza yaraşır bir uyanıklılıkla açıkça görelim, duruca bilelim, **bilincimize çıkaralım** 35 milyon Türkiye halkı içinde sayıları bir kaç bin zibidiyi geçmeyen bir avuç satılık, vatansız, millet sömürgeni, işçi düşmanı **Parababası**'nın niçin her dakika halkımızı **Sınıflar Savaşına** zorladığını iyice kavradık mıydı, ondan sonrası kolaydı. Bu, kulağımıza küpe olması gereken **Birinci Derstir.**

Bir kaç bin kurnaz yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmaz. O bir kaç bin kurnaz, niçin ve nasıl çalışanların her günkü bir lokma ekmeğini bile çok görüyor; İşçi ve Köylü fukaranın çoluğunu çocuğunu, evini barkını darmadağın sokağa atabiliyor; hakkını arıyan emekle değer yaratıcı insanlarımızın üzerine ikide bir süngü, ateş, kurşun sıkışınca tank, uçak yağdırabiliyor? Niçin ve nasıl mı? Çok basitçe. **Siyasal İktidarını TEKEL**'inde tutarak ve tutabildiği için. Bu, kulağımıza küpe olması gereken **İkinci Derstir.**

Çivi çiviyle sökülür. O, ciğeri beş para etmez, memleketin gümrüklerini **«Batılı»** dedikleri **Parababalarına, «Ortak Pazar»** dalaveresine kurban ederek milleti resmen satan bir kaç bin soyguncu ortada. Bu güruh madem ki, Politikanın su **başlarını** keserek, İktidarı tekelinde tutarak türlü canavarlıklarını yapabiliyor. Sonra, Meclise soktuğu Adamlarıyla kayıkçı dövüşleri çıkarak dikkati o hokkabazlıklara çekebiliyor. Sonra, ezik, bitik, aç, işsiz yığınlarımıza koleralı zemzem satarak, her çapulun ve haydutluğun **«Din İman, Bin Mintan»** adına yapıldığını da rahatça yutturmanın yollarını parayla, zorla, sürü sürü sözüm yabana «gizli» tarikatlarla arayıp bulabiliyor. Bunun önüne **Siyasal İktidarı** ele alma savaşından başka **hiç bir şey** geçemez. Bu, kulağımıza küpe olması gereken **Üçüncü Derstir.**

İktidar tâfla alınmaz. Normal olarak **Siyasal İktidar Savaşı** yapacak bir **Sınıf Partisi** ile alınır. Bir **askercil** vuruş, bir **çete** baskını: her hangi şartlı **momentten**, veya **sürprizden** yararlanarak iktidara çıkamaz mı? Belki çıkar. Ama İktidara **çıkmak** değil, çıkılan yerde **tutunmak** işidir. Bugün **İktidarda tutunmanın** tek şartı **Modern bir Sosyal Sınıfa** gerçekten dayanmış, yedek sosyal güçlükleri akıllıca kullanabilen bir **Öncü Örgüt** (Siyasal Parti) ile olur. Çalışan yığınlarımızın Siyasal İktidarda tutunacak Örgütü, ancak **İşçi Sınıfı Partisi** olabilir. Bu, kulağımızda küpe olacak **Dördüncü Derstir.**

Fabrikaları, Yolları, Çiftlikleri, Sarayları, Şehirleri, Gecekonduları yapan ve işleten İşçi Sınıfımız **Devrimci Gençlikle** elele **İşçi Sınıfı Partisini** de yapacaktır. Çünkü **İşçi Sınıfı Partisini** yapıp yürütmeyi beceremedikçe, başka her şeyi yapmanın, Dünyaları yeniden kurmanın, **insanca yaşamak** için yetmediğini, her günkü gözyaşlı ve kanlı denemeleriyle sınamıştır. Daha da çok sınayacaktır. Yaşamanın ve bin bir günlük **dövüşün** verdiği bu en büyük **denemeli Ders**, ötekî aşırıca açık «4 Düşünce ve Davranış dersi» ile çelikleşecek, mızraklaşacak, bir avuç azalak gerici gerilletici Vatan hâini Parababasının **İktidar Tekelini** ve **Sınıf Tahakkümünü** yenecektir.

Tarihin yörüngesi, en ufak ikirciliğe yer bırakmayacak ölçüde, İşçi Sınıfının yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, bütün **Devrimci** yıldızlar, Tarihin ve İşçi Sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge **Proletarya Partisidir.**

DEMOKRASİ

En fakir sınıfların, yani halkın maddi manevi iyileşmesidir

Ücret'i Pire Fiyatı Deve Yapanlara Karşı

RULO BASIMEVİ'NDE GREV

Fındıklı'da bir duvar 25 Haziran'dan beri pankartlarla canlandı. «Ücret pire, fiyat deve» «Sömürüye son» ve bunun gibi daha bir çok slogan. Rulo Matbaasında grev var. Basın-İş Sendikasına bağlı 23 işçi grevdeler. İşyeri baş temsilcisi ve Grev Komitesi Üyesi Mehmet Dal bize greve başlamalarını şöyle anlattı:

«23 kişilik Rulo Basımevi A.Ş. ile DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası arasındaki toplu iş sözleşmesi 1 Nisan 1976 tarihinde görüşülmeye başlanmıştır. 6 dönem görüşme süresince genellikle parasal konularda uyuşmazlığa gidilmiş. Uzlaştırma Kurulunun son kararına Basın-İş Sendikası yaklaşık düzeye gelmişse de işveren bu bile yanaşmamıştır. Bu mayanda sendika ismi geçen işyerine grev ilânını asmış, altı iş günü bekledikten sonra 25 Haziran 1976 günü saat 13.10'da grev uygulamasına geçmiştir.»

Rulo Matbaasının işçileri grevlerini bilinçli olarak sürdürüyorlar. Söylediklerine göre şirket tam bir aile şirketi durumunda ve işveren kesintisiz hiç bir hak vermemeye çalışıyor.

Grevde, Basın-İş Sendikasının hazırladığı Eğitim programı uygulanmaya başlamıştır.

«Grev savaş okuludur ama savaşın kendisi değildir, bunu biliyoruz. Burada işverenden alacağımız haklar elimizde nihai hedefimiz değildir.» diyor işçiler ve tüm işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin herşeyi halletmeyeceğini, ekonomik mücadelenin yanında siyasi mücadelenin mutlak yapılması gerektiğini ve sömürüden kurtulmak için iktidar mücadelesi verip iktidarı ele geçirmenin şart olduğunu vurguluyorlar.

Arkadaşlara bilinçli mücadelelerinde başarılar dileriz.

Grev'e inançla başladık Zaferle bitireceğiz

BAYRAK GREVİ 106. GÜNÜNDE

5 Nisan 1976 da «GREVE İNANÇLA BAŞLADIK, ZAFERLE BİTİRECEĞİZ» diyerek başlayan çoğu 16-17 yaşında olan genç işçiler büyük bir olgunluk ve kararlılık içinde sürdürü yorlar grevlerini.

İşveren, Bayrak işçilerinin sendikalaşmalarına karşı çıkmış. İşçilerin topluca üye oldukları DİSK'e bağlı TEKSTİL SENDİKASI Bölge Çalışma Müdürlüğünden yetkiyi alınca, işvereni toplusözleşme görüşmelerine çağırınca, gitmemiş. Üç kez çağırmış sendika, üçünde de gitmemiş. Bunun üzerine grev kararı alınmış. İşveren grev ilanını fabrikaya asıldığı gün yirmiş bir türlü hazmedememiş. yıllarca düşük ücretle, çok çalıştırarak sömürdüğü bu gencecik işçilerin sendikalaşmasını. Bir türlü hazmedememiş onların Anayasal haklarını kullanmak istemelerini.

Sendikanın ilk girişi, ve ilk grev işyerinde. Henüz temsilcilerini bile seçmemiş işçiler. Grev Komitesine 18-19 yaşındaki ablalarını ağabeylerini seçmişler ve kurmuşlar çadırlarını.

12 si kız 11'i erkek 23 işçiden yaşı 18'i geçen yalnızca 6 işçi. Grevden önce 18 yaşından büyükler 250 Lira küçükler ise 180 Liranet haftalık alıyorlarmış.

Haftalık ücretleri 500 Lira olan biri şoför, ikisi usta, ikisi Karaköy'deki satış merkezinde çalışan 5 işçi katılmamış greve. Ve işveren bayrak imaline bunlarla birlikte başka işyerlerinde devam ediyormuş. Fakat bu kararlılıklarını bozmamış genç işçilerin.

Aradan iki ay geçince işverenin vizite kağıdı vermemeye başlamış işveren. Vizite kağıdı almaya gelen işçilere «Benim sizinle bir ilgim yok» diyormuş.

Ömürlerinin en güzel günlerini, yaşıtları okullarda okurken tatil yaparken eğlenirken fabrika cehenneminde yıpranarak hayatlarını kazanmaya bu işsizlik ve pahalılık cehenneminde yaşayabilmeye çalışan bu gencecik işçilere vizite kağıdı vermiyor işveren. Amacı ne pahasına olursa olsun bu grevi kırmak. İşçiler hasta olmuş doktora gitmemiş, ilaç alamamış umrunda bile değil. Oysaki mevcut kanunlara göre vermesi lazım vizite kağıdını. İşlerine geldiği zaman kanun kanun diye bağırırlar işlerine gelmediği zaman kanun hükümlerin böylesine ayak ları altına alabiliyorlar işte.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu da asgari ücreti, 16 yaşından küçükler için 50 Lira olarak tespit etti. Amaç işverenlere ucuz işgücü temin etmekten başka nedir? İşverenleri gencecik kızlarımızı gencecik erkeklerimizi çalıştırmaya teşvik edenlerin amaçları genel olarak ücretlerin düşük olmasını sağlamaktan gayrı ne olabilir?

Vizite vermesinler vizite kağıdını. Versin asgari ücreti 16 yaşından küçükler için 50 Lira daha düşük tespit etsinler. Versin hazmedemesinler işçilerin sendikalaşmasını, haklarını aramak istemelerini. Versin hazmedemesinler Anayasamızın işçilere tanıdığı hakları.

Karanlığını yobazlığını, parasını pa- dişahlığını yenecek işçi sınıfı elbet bunaltacaktır onlara yedikleri. Bunu onlarda biliyorlar. Bunun için korku yorlar işçilerin örgütlenmesinden bilinçlenmelerinden, haklarını aramalarından.

Hiç merak etmesinler, korktukları başlarına gelecektir.

Greve inançla başlayan Bayrak işçileri grevlerini zaferle bitirecektir.

DEMOKRASİ

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

SOĞAN ERMEK KONGRESİ

DMO'de BASIN İŞÇİLERİ GREV'DE

Grevler grevleri takip ediyor. İşçi sınıfı parababalarının sömürü düzenine bilinçli bir şekilde karşı koyuyor. Bilinçli basın işçileri de bu sömürüye karşı yürütülen mücadelede yerlerini aldılar. D.M.O. İstanbul Basım Müessesesi'nde çalışan 190 işçi haklarını alabilmek için grev yapıyorlar.

190 işçinin üyesi oldukları DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası ile D.M.O. Genel Müdürlüğü arasında ikisi İzmit'te biri İstanbul'da olmak üzere üç işyeri için görüşmeler sürdürülürken genellikle parasal konularda uyuşmazlık ortaya çıkmış ve bunun üzerine üç ayrı Uzlaştırma Kurulu oluşturulmuştur. İstanbul'da devam eden görüşmelerde üçüncü taraf aracı olarak Prof. Kenan Tunçomağ mahkeme tarafından atanmıştır. Ve atandığı andan itibaren işveren yanında bir tutum izleyerek kararları bu yönde çıkartmaya çalışmıştır. Bu tutumdan dolayı sendika aracın toplantılara katılmamış ve görüşmeler akamete uğramıştır. Bu durumda yasal olarak grev ilan etme hakkı oluşmuş ve grev kararı asılmış, 7 Temmuz 1976 çarşamba günü öğleden sonra uygulamaya başlanmıştır.

Bu arada İzmit'te devam eden Uzlaştırma Kurulundan 2 yıl için saat ücretlerine 11 lira ücret zammını ve diğer bazı sosyal hakları içeren bir karar çıktı. Bu karar hem sendika ve hem de işveren tarafından reddedilmiştir. Ve İzmit'te de grev kararı alınmıştır. 9 Temmuz 1976 Cuma günü grev kararı asılmıştır. İzmit'te de grevin başlaması halinde 550 işçi greve katılmış olacaktır.

Kendileriyle konuştuğumuz Basın-İş Sendikası Toplu sözleşme Dairesinde görevli Ünal Zeren bu olumsuz sonuçta Genel Müdürlük Müfettişi Lütfü Bacanlı'nın büyük rol oynadığını belirtmiştir.

Parababaları her zaman, her yerde emekçilerin eline ancak ölmeden yaşamaya yetecek kadar para vermek istiyor. Ama artık işçi sınıfı, eski örgütsüz, bilinçsiz işçi sınıfı değil. Kendiliğinden gelme hareketler yerini bilinçli, kararlı, örgütlü mücadeleye bırakıt. Ancak işçi sınıfının birlik ve dayanışması, sömürüye son verebilir.

Ekonomik mücadelelerini siyasi mücadeleden ayırmamak gereğini anlamış ve sömürü düzenine örgütlü olarak karşı koyan basın işçisi arkadaşlarımıza mücadelelerinde başarılar dileriz.

uyanış

Sahibi: İmam Budak Yazıişleri Müdürü: H. Zafer Korkmaz ● Dizgi: İstanbul Matbaası ● Baskı: Barış Matbaacılık ● Adres: Balabanağa Mahallesi, Harikzadeler Sokak, No. 44/3 Laleli-İstanbul

Son 8 Tarihi